

Въ всяка една епархія се постави по единъ църковенъ надзиратель, кой-то трѣбаше да наглежда църковни-тѣ работи въ епархіята си. Такива надзиратели се нарекохъ *архіепископи* или *митрополи*. Тѣ пакъ поставяхъ отъ своя страна надзиратели въ по-главни-тѣ градове на епархій-тѣ си, надзиратели, кои-то трѣбаше да зависѣтъ отъ тѣхъ и се наричахъ просто *епископи* или пакъ *хореепископи*. Епархіални-тѣ митрополити или архіепископи трѣбаше такожде да бѣдѣтъ подчинени на други по-главни отъ тѣхъ священноначалници, кои-то не бѣхъ подчинени никому, а се считахъ глави на вселенската Христова църква и на прѣво време се нарекохъ по Гръцки *Екзархи*, или по латински *примаси*. По-прѣви-тѣ отъ тѣзи автокефални (самовластни) священноначалници на 4-тии вселенски съборъ въ Халкидонъ (451 год.) почетохъ се съ особенно званіе, *патріарси*; то бѣхъ: *Римскіи*, *Константинополскіи*, *Александрійскіи*, *Антіохійскіи* и *Іерусалимскіи*. — Тѣ всички-тѣ имахъ еднаква власть, единъ другому не бѣхъ подчинени, считахъ се равни блюстители на Вселенската Христова църква, за добро-то на коя-то тѣ трѣбаше съ общи сили да се грижѣтъ. — Отъ 587 год. Константинополскіи патріархъ захвана да ся титулира *вселенски* (*οἰκουμένης*). Римскіи патріархъ (папа), кой-то се побоя да не бы чрезъ това Константинополскіи да заиска да растури равенство-то на патріаршески-тѣ престоли, протестира противъ това нововведеніе. Императоръ Маврикіи му написа да не ся бои; зашто-то това званіе се дало на Константинополскіи прѣвосветитель само като една честь, прилична за единъ патріархъ, който сѣди въ царствующи градъ. Само за това, а не съ нѣкаква мысль за подчиненіе нему-други-тѣ патріарси.

Епархій-тѣ на Балканскіи полуостровъ въ църко-